

Teofilus már "oktatást nyert" a Krisztusban való élet felől. Az alapelemekre már megtanították. De hitének önálló bizonyossággá kellett válnia. Ezért adja elő Lukács ahogyan az öreg jó Károlyi fordította - azokat a "valóságos igazságokat", amelyekre tanították, hogy általuk Teofilus megerősödjön a hitben. Ezért jár Lukács mindennek szorgalmasan a végére.

Ez a mindennek szorgalmasan végérvényezés egyszerűen azt is jelenti, hogy naponként tudakozzuk az Írásokat. Úgy tartozunk bele a magyar református egyházba, hogy a magyar reformátusok bibliaolvasó közösségébe is beletartozunk. Nem akarunk régi tapasztalatainkból élni. Megértettük a nagy felismerést, és mindig újat akarunk tanulni a mindig újat cselekvő Istentől! "Régi olaj nem adhatja neked a lélek igazi kenetét, fejednek friss olaj kell", mondja Spurgeon.

De ez természetesen azt is jelenti, hogy mélyre evezünk. Ki nem tudja közülünk, hogy valaminek gondosan utánajárni, az fáradságot jelent. Nos ezt a fáradságot, ezt a "teológiai fáradozást" várja tőlünk Urunk. E nélkül a fáradozás nélkül nem tudunk megállni a hitben. "Nem a mienk az az állítás, amit nem szenvedés árán teszünk a magunkévé. Nem az az író jelenti a legtöbb áldást, aki olyat mond, amit eddig nem tudtál, hanem az, aki szavakba formálja azt az igazságot, ami bensődben ott vajúdott kifejeződésre várva." /Chambers/

Hálás szívvel könyörögjünk e vasárnapon magunkért és lelkészeinkért, hogy ebben a fáradozásban újítson meg bennünket Isten Lelke, hogy ezáltal megújuljon a mi keresztyén életünk is olyan gyümölcsök termésére, amelyek dicsőséget hoznak Isten nagy nevére. Ámen.